

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **KOMETA a.s., Brno**, se sídlem Brno, Okružní 29a, proti žalovanému **Úřadu městské části města Brna, Brno - sever, odboru územního rozvoje a výstavby**, se sídlem Brno, Bratislavská 70, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, a to stavebnímu povolení a povolení terénních úprav, ze dne 31. 8. 2006, č. j. RV/06/0020045,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 25. 5. 2007 domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 19. 3. 2007, č. j. OÚSŘ U 07/62678/Bo, a jemu předcházejícímu rozhodnutí Úřadu městské části města Brna Brno – sever, odboru územního rozvoje a výstavby, (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 11. 2006, č. j. RV/06/0022406, domáhal se jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného, a to stavební povolení

a povolení terénních úprav, (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) ze dne 31. 8. 2006, č. j. RV/06/0020045, a rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 27. 1. 2006, č. j. OÚSŘ U 05/62396 Mak.

[2] Usnesením soudu ze dne 11. 8. 2010, č. j. 31 A 3/2010 – 478, byla žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 27. 1. 2006, č. j. OÚSŘ U 05/62396 Mak, vyloučena k samostatnému projednání (výrok I.) a rovněž žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2006, č. j. RV/06/0020045, byla vyloučena k samostatnému projednání (výrok II.).

[3] Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 1. 6. 2011, č. j. 31A 3/2010 – 513, byla žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 19. 3. 2007, č. j. OÚSŘ U 07/62678/Bo, zamítnuta jako nedůvodná.

[4] Usnesením zdejšího soudu ze dne 20. 10. 2010, č. j. 31A 62/2010 – 34, byla žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 27. 1. 2006, č. j. OÚSŘ U 05/62396 Mak, odmítnuta pro opožděnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Předmětem tohoto řízení je tedy žaloba proti rozhodnutí žalovaného – prvostupňového správního orgánu, ze dne 31. 8. 2006, č. j. RV/06/0020045. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť ačkoliv byl účastníkem předmětného stavebního řízení, nebylo s ním jako s účastníkem jednáno.

[6] V pořadí prvním rozhodnutím v této věci, a to usnesením zdejšího soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 31A 63/2010 – 31, byla žaloba odmítnuta pro nepřipustnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[7] O kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 10. 2011, č. j. 7 As 36/2011 – 49, usnesení Krajského soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 31A 63/2010 – 31, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku zdůraznil, že:

„Stěžovatel v žalobě namítal, že stavební povolení a povolení terénních úprav je nezákonné, a to mimo jiné i z důvodu, že ačkoliv byl účastníkem předmětném stavebním řízení, nebylo s ním jako s účastníkem řízení jednáno. Krajský soud však žalobu stěžovatele odmítl pro nepřipustnost, protože nevyčerpal ve správním řízení řádné opravné prostředky, aniž by se zabýval tvrzením stěžovatele, že byl opomenutým účastníkem stavebního řízení. K prokázání svého tvrzení stěžovatel uvedl řadu listinných důkazů, kterými chtěl prokázat, že se u příslušných správních orgánů domáhal nápravy nastalé situace. V odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu tak chybí právní posouzení toho, zda byl stěžovatel skutečně opomenutým účastníkem předmětného stavebního řízení. Tato úvaha je pro posouzení podané žaloby zásadní. V kladném případě je totiž nutno dále posoudit úkony stěžovatele, jimiž se domáhal svého účastenství ve stavebním řízení, a to s ohledem na to, zda se podle jejich obsahu

eventuelně nejedná o řádné opravné prostředky. V negativním případě, tj. pokud by krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl účastníkem stavebního řízení, pak není dán důvod pro odmítnutí žaloby jako nepřipustné podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. “

[8] V projednávané věci je soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. plně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v jeho zrušovacím rozsudku.

[9] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 15. 2. 2012 uvedl, že napadeným rozhodnutím byly povoleny hrubé terénní úpravy, výkop stavební jámy s jejím odvodněním a dočasná příjezdová komunikace na stavenišť. Žalobce se domáhal postavení účastníka řízení ústně do protokolu dne 4. 12. 2006 a následně písemnou formou dne 6. 12. 2006. Dne 13. 12. 2006 obdržel žalovaný na vědomí podnět k prohlášení nicotnosti správního rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), který žalobce zaslal i nadřízenému orgánu Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení (dále jen „nadřízený správní orgán“). K žádosti žalobce o přiznání statutu účastníka v řízení o povolení hrubých terénních úprav a dočasné příjezdové komunikace žalovaný dne 15. 12. 2006 sdělil žalobci, že řízení bylo ukončeno pravomocným povolením, které nabylo právní moci dne 25. 9. 2006. Dále uvedl, že v odůvodnění stavebního povolení v odstavci: *Okruh účastníků řízení je uvedeno: „Okruh účastníků řízení, v souladu s ustanovením § 59 stavebního zákona, byl vymezen navrhovatelem, jeho zástupci, vlastníky pozemků, na kterých se provádí terénní úpravy, a na kterých je umístěna příjezdová komunikace, správci sítí a zařízení, které by mohly být dotčeny vlastní realizací a správcem komunikace. Stavební úřad nepřiznává statut účastníka řízení vlastníkům přilehlých pozemků a staveb na nich umístěných, neboť dle jeho uvážení, nedojde realizací dočasné komunikace a provedením hrubých terénních úprav k jejich dotčení.“* Toto uvážení se opíralo o technickou zprávu POV, HTÚ, příprava staveniště – SO3. Žalovaný uzavřel, že ve svém správním uvážení ve věci stanovení okruhu účastníků nepochybil a nedopustil se nezákonnosti ve svém rozhodování.

[10] V následné replice žalobce uvedl, že je vlastníkem mezujícího pozemku p. č. 902/4 k. ú. Lesná. Žalobce tvrdí, že je opomenutým účastníkem předmětného stavebního řízení a úkony (zejména k podnětu žalobce k prohlášení nicotnosti správního rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 správního řádu a k provedení přezkumného řízení podle ustanovení § 94 správního řádu ve spojení s žádostí o předběžnou otázku podle ustanovení § 57 správního řádu) jsou správními úkony (podle jejich obsahu). Kterými se žalobce svého účastenství ve stavebním řízení řádně domáhal. Sdělení nadřízeného správního orgánu ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. OÚSŘ U 07/13022/U1, lze považovat za konečné rozhodnutí (zasahuje do práv a povinností žalobce) ve věci. Tato skutečnost vyplývá i z přípisu nadřízeného správního orgánu ze dne 16. 4. 2007, sp. zn. OÚSŘ U 07/17942/U1.

[11] V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[12] Podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon – dále jen „stavební zákon“), účastníky stavebního řízení jsou a) stavebník, b) osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena, c) další osoby, kterým zvláštní zákon toto postavení přiznává, nejedná-li se o stavební řízení vedené podle § 137a odst. 3.

[13] Skutkový stav věci je mezi účastníky nesporný. Žalobce dal v projednávané věci žalovanému najevo, že se považuje za účastníka stavebního řízení s ohledem na své vlastnické právo k pozemku sousedícímu s pozemkem zatíženým stavbou. Žalovaný mu sdělil negativní výsledek svého správního uvážení. Z dikce ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona pro přezkoumávanou věc vyplývá, že účastníkem stavebního řízení se právní subjekt může stát za kumulativního splnění dvou zákonných podmínek.

[14] První z těchto podmínek je vlastnické právo k sousednímu pozemku a druhou z těchto podmínek je možnost přímého dotčení vlastnických práv v souvislosti se stavebním povolením. Posouzení možnosti přímého dotčení je pak věcí volné správní úvahy správního orgánu. Tato úvaha žalovaného se do dispoziční sféry žalobce opakovaně dostala, neboť žalobce seznámil s racionálními důvody, proč nepřiznal vlastníkům přilehlých pozemků a staveb na nich umístěných statut účastníka řízení. Žalobci bylo opakovaně sděleno, že realizací dočasné komunikace a provedením hrubých terénních úprav nedojde k přímému dotčení jeho vlastnických práv. Stavební práce a terénní úpravy byly v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného časově omezeny do 31. 12. 2007 (viz podmínka 17).

[15] Právní posouzení účastenství žalobce ve stavebním řízení bylo žalovaným učiněno souladně se zákonem, přičemž žalobci rovněž sdělil, jaká kritéria v rámci své úvahy použil. Soud se s právním posouzením tak, jak jej učinil žalovaný ztotožňuje, neboť žalobce nesplňuje druhou z podmínek vyplývajících z ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a z tohoto důvodu žalobce nebyl opomenutým účastníkem stavebního řízení. Z již ustálené judikatury správních soudů vyplývá závěr, že nebyl-li žalobce opomenutým účastníkem stavebního řízení, soud žalobu bez dalšího zamítá.

[16] K vyslovenému závěru lze připomenout rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, publikovaný ve Sb. NSS č. 6/2009, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož:

„[54] Konečně za čtvrté rozšířený senát zkoumal případy, kdy opomenutý účastník vystoupí poté, kdy správní orgán již vyznačil nabytí právní moci, a účastenství současně správní orgán popírá. Připomenout třeba, že popření účastenství - aby tu byl

skutečný spor a měly se od čeho odvíjet žalobní lhůty - se musí nejprve stát procesně účinným způsobem, například zamítnutím odvolání pro nepřipustnost (§ 60 spr. ř., § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004), nebo zamítnutím návrhu na obnovu řízení proto, že ten, kdo návrh podal, není účastníkem řízení [návrh na obnovu řízení může podat toliko účastník (§ 62 spr. ř., resp. § 100 správního řádu z roku 2004)].

[55] Je pak na opomenutém účastníkovi, aby napadl takové zamítavé rozhodnutí včas žalobou na soudě (§ 65 s. ř. s.). Soud poté - řídě se obdobnými úvahami jako správní orgán v postupu podle bodu třetího - vyšetří jako otázku předběžnou, zda tu jde nebo nejde o opomenutého účastníka. Není-li žalobce opomenutým účastníkem, soud žalobu bez dalšího zamítne.“

[17] Soud plně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v jeho zrušovacím rozsudku, dospěl s přihlédnutím k výše uvedené argumentaci v přezkoumávané věci k závěru, že žalobce není opomenutým účastníkem předmětného stavebního řízení. Právní posouzení věci žalovaným soud shledává souladné se zákonem. Zřejmá vada řízení, která by měla vliv na zákonnost řízení a zákonnost rozhodnutí samého, soudem shledána nebyla. Z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl ve spojení s ustanovením § 110 odst. 3 věta první s. ř. s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Ve věci úspěšnému žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly, z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno

Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud v Brně dne 4. července 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu